

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Vers

Báthori Csaba: Az erdő; Százszorszép; Ketten vándorúton; Ami épp jön

Az erdő

Mit tett velem ma reggel ez az erdő?

Egymás közt álltak, vigyáztak a fák.

Csak fény volt köztük, de még nem világ,

s úgy tűnt, mindenkié ez az esendő

földfolt: kutyáké, zsenge csecsemőké,

tántorgó méheké, kis mozdulatlan

köveké, törzseké, részeg rajokban

zúgó legyeké: mindé, mindörökké.

Alig lépdeltem. Ők, a fák se léptek.

Álltak és vártak a zöldek, a kékek

reszkető selyme és árnya alatt,

és remélték, hogy mindenki megáll,

és megmenti majd ez a pillanat,

ha nem moccan és magára talál.

Százszorszép

Soha nem lehet fényesebb az erdő,
mint amit belülről láatsz. Ha sötétet
keversz a levelekhez és a rengő
páfrányokhoz, már benned is sötét lett.

Sötétség az, ha senkit nem találsz meg.
Sötétség az, ha nem lelsz mást a földön,
mint fájdalmat. Mert soha nem lehet szebb
ragyogás, mint ha rettegve legyőzöm

a rettegést. Akkor jó visszatérni
rég dolgokhoz, első lépteinkhez –
csodát tesz bennünk minden egyszerű nesz

a múltból. Aki nem kérdez, hagy élni.
Istent egyedül ő hagyta teremni:
ez a legősibb százszorszép, a semmi.

Ketten vándorúton

Menj ki reggel a zöldbe, és találkozz
ismeretlenekkel. Keresd meg délig,
délutánig életed, menj a fákhöz –
a csend, a fény, a hűvös nem elég itt,
hogymesszebb, magasabbra elvezessen,

mint a szorongás. Míg látod a nőket
s az égitesteket, nem kőre hullt szem
Vagy: megsúghatod hitedet a földnek.

Senki nem vagy, ha egyedül vagy boldog.
Nem azért húznak egymáshoz a dolgok,
hogy ne tudják meg örökük nevét.

Tudom, csak ketten tehetjük magasra
életünket. Testünk hiába ég
önmagában, ha nincs ki igazítsa.

Ami épp jön

Ma fél hatkor igazolta a reggel,
hogy lelkem nem vándorol még. Kutyák
nyüszítettek a zsenge napvilág
alján, s a mélyben megcsosszant egy ember.

Változatlanul, úgy élek tovább ma
is, mint tegnap: kezdem harmóniákkal,
ha percent a hajnal, s ha zúg a lárma
délben, belenyugszom hogy nincs tovább dal.

Ahogy öregsünk, több a nyugtalan csend
perceinkben, mint hosszú napjainkban.

Ikárosz megunta az égi mindent,

mert kitudta: a Napot, hogyha fent van,

botrány el nem éri. Vedd, ami épp jön:

a megszokás a boldogság a földön.

Tetszik

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Báthori Csaba: Öreg szerelmi dal** Báthori Csaba Öreg szerelmi dal Kerülöm a témát. Tilos...
2. **Báthori Csaba: Kutya is volnék** Báthori Csaba Kutya is volnék Még így volt, hallottam,...
3. **Molnár Gál Péter: Rémálom im drei-viertel Takt (Ödön von Horváth: Mesél a bécsi erdő. Katona József Színház, 2009. november 6. Fordította Mészöly Dezső. Rendező Zsámbéki Gábor.)** Fémcserebogarakkal citerázza Sáry László a Katona kitárt színpadának balján ifjabb...
4. **Bán Zsófia: Mesél a pesti erdő (Kemény Mária (szerk.): Kismező, Nagymező, Broadway. Várostarténeti Tanulmányok, Múcsarnok, 2009.)** A nagymamámék terézvárosi, Jókai utcai házában az a történet járta,...
5. **P. Szűcs Julianna: Ketten a Morandi-törzsből (Várhelyi Tímea – Fischer Balázs kiállítása 2011. március 28-tól április 28-ig, Budapest, Aulich Art Galéria.)** Élt egyszer a 20. század derekán Olaszországban, ezen belül Bolognában...

Cimkék: **Báthori Csaba**